

staaende „en væsentlig ydre Lighed“. Naar der saa efter mit Ændringsforslag tilføies, at Straffen kun skal indtræde, naar det af Domstolene skjønnes, at de nævnte Gjenstande lade sig benytte i svigagtig Hensigt, saa er derved udelukket Paragrafens Anvendelse paa saadanne Gjenstande, der vel kunne have en væsentlig ydre Lighed med Penge, Guldmynter eller Bærdpapirer, men ikke kunne benyttes i bedragerisk Hensigt. Jeg tillod mig ved 1ste Behandling at nævne Exempler paa saadanne Gjenstande. Man har Papirpressere og lignende Ting, der ligne Sølvfaale, fyldte med Sølvpenge, der have en væsentlig ydre Lighed med de Penge, der ere eftergjorte, men de lade sig ikke benytte i bedragerisk Hensigt. Man har lignende Gjenstande, der forestille Bunker af Pengefædler, navnlig Fændalersfædler, og som have en ydre Lighed med disse, men som heller ikke kunne benyttes i bedragerisk Hensigt. Jeg tror altsaa ikke, det skal siges, at min Tilføielse er uden Betydning, fordi man derved udelukker Lovens Anvendelse paa Gjenstande, som det fornødt ikke kan være Hensigten at tage med, og paa hvilke dog Paragrafens Ord uden den af mig foreslaaede Tilføielse vilde finde Anvendelse.

Justitsministeren: Jeg glemte før at svare paa det ærede Medlems Forespørgsel om Forstaelsen af § 2. Det er ganske rigtigt, at naar § 2 forbyder at indføre de omhandlede Gjenstande, saa følger deraf, at naar de ikke desto mindre indføres, vil der kunne rettes Forsølgning imod de Personer, der have indført dem, men dette bliver naturligvis Politiets Sag. Hvorvidt der gennem Lovvæsenet kan træffes Foranstaltninger til at voglere over slige Gjenstandes Indførelse, er Noget, hvorom jeg ikke skal tillade mig at udtale nogen Mening, da dette naturligvis beror paa, hvad Finansministeriet i saa Henseende mener. Siden jeg nu har taget Ordet, maa det dog være mig tilladt at bemærke, at man jo ganske vist kan tvivle om, hvorvidt de af det ærede Medlem omtalte Staalr med Penge og Pengefædler have en væsentlig ydre Lighed med Mynt eller ikke. Jeg er temmelig overbeviist om, at Domstolene i paakommende Tilfælde ville sige, at der her ikke var en væsentlig ydre Lighed tilstede som den, der kunde være Spørgsmaal om efter § 1. Naar det ærede Medlem dernæst mente, at det i alt Fald ikke kunde staae at vedtage hans Ændringsforslag, fordi man ved denne Tilføielse jo ikke ophævede den almindelige Betingelse, som er stillet i Spidsen af Paragrafen, nemlig, at der skal være en væsentlig ydre Lighed, saa kan jeg gjerne til en vis Grad give det ærede Medlem Ret deri. Jeg har heller ikke ubetinget sagt, at der vilde ske Stæde ved det ærede Medlems Forslags Vedtagelse, men jeg har tilladt mig at ytre en Tvivl, om det ikke vilde være heldigt at lade være at gjøre denne Tilføielse, thi man maa vel erindre, at naar

det først er erkjendt, at det Fornødne er sagt i Forveien, derved at man kræver som Betingelse en væsentlig ydre Lighed, og hvis altsaa Tilføielsen gaar ud paa en Overflødighed, en Gjentagelse, der i og for sig ikke er nødvendig, saa udsætter man sig ved denne Overflødighed for den Fare, hvorfor Overflødigheden altid udsætter, nemlig at fremkalde en Tvivl, om det dog ikke har været tilfældet ved denne senere overflødig Gjentagelse noget at forandre eller modificere den Betingelse, der er stillet i Spidsen i Begyndelsen. Jeg kunde tænke mig, at En eller Anden kunde mene, at denne Tilføielse netop gik ud paa nærmere at bestemme den Betingelse, der er stillet i Spidsen af Paragrafen, nemlig, at den ydre Lighed skal være væsentlig. Jeg kunde tænke mig, at En eller Anden kunde mene, at det ved en saadan Niggjørelse altsaa kom an paa dette, om Gjenstanden lod sig benytte i bedragerisk Hensigt eller ikke, at man kunde mene, at denne Tilføielse altsaa gik ud paa for saa vidt nærmere at forklare den Betingelse, at den ydre Lighed skulde være væsentlig. Dersom Nogen kunde opfatte Sagen paa denne Maade, er det, jeg antager, at man maasse kunde komme til et mindre heldigt Resultat, men Sagen er, som sagt, ikke af større Betydning, end at jeg ganske skal overlade det høitærede Thing at afgjøre, om det vil vedtage denne Tilføielse eller ikke.

Fischer: Jeg skal heller ikke forfølge Spørgsmaalet om Ændringsforslaget videre, men henstille det til Thingets Afgjørelse. Jeg vil kun gjøre opmærksom paa, at mit Spørgsmaal med Hensyn til § 2 har en Betydning, som jeg ikke veed, om den høitærede Minister ret forstod. Dersom nemlig denne Paragrafs Bestemmelse om, at saadanne Gjenstande ikke maa indføres, er at forstaa saaledes, at Lovvæsenet skal paase, at de ikke indføres, saa vil det jo i Reglen blive Lovvæsenets Personale, der kommer til at afgjøre Spørgsmaalet om, hvorvidt Betingelserne for Forbudet ere tilstede eller ikke. Dersom det Modsatte derimod er Tilfældet, saa bliver det ubetinget i alle Tilfælde Domstolene, der ene faae den afgjørende Myndighed i dette Punkt.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingen, og man gik til Afstemning, hvorved

1) Ændringsforslag af Fischer:

Til § 1 føies:

„naar det skjønnes, at de nævnte Gjenstande lade sig benytte i saadan Hensigt.“

forfæstedes med 22 Stemmer mod 13.